

UZASADNIENIE

1. Ustalenia faktyczne

Oskarżony R. D. postanowieniem Sądu Rejonowego w Nysie z 2 października 2017 r., sygn. akt III RC 343/17, został zobowiązany do łożenia na utrzymanie małoletniego A. D. po 600 zł miesięcznie tytułem zabezpieczenia powództwa o alimenty. Sąd Rejonowy w Nysie wyrokiem z 15 czerwca 2018 r. zasądził od oskarżonego na rzecz syna alimenty po 600 zł miesięcznie.

(dowód: wyrok – k.2; postanowienie – k.32)

W 2017 r. oskarżony rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej, która przynosiła niewielkie dochody. W marcu i kwietniu 2018 r. dochód wyniósł odpowiednio 660 zł i 580 zł.

(dowód: pismo komornika – k.32; pismo – k.84)

W okresie objętym zarzutem oskarżony wpłacił 27 marca – 12,98 zł, 19 czerwca – 1000 zł oraz 24 lipca i 28 sierpnia po 300 zł. W tym czasie ponosił on również koszty związane z własnym utrzymaniem. Oskarżony utrzymywał kontakty z synem, spędzali razem czas.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k.75; kara rozliczeniowa – k.31; dowody wpłaty – k.41)

2. Ocena dowodów

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego, które zostały poparte dowodami z dokumentów.

Szczerze były zeznania K. M., E. M. i E. Z.. Zestawienie ze sobą relacji tych świadków w części dotyczącej sytuacji majątkowej oskarżonego wskazywało, że dotyczyły one okresu nieobjętego zarzutem. Dlatego nie posłużyły do ustalenia stanu faktycznego co do sytuacji majątkowej oskarżonego w zarzucanym mu okresie.

Dowody z dokumentów nie były kwestionowane przez strony, więc sąd uznał je za wiarygodne.

3. Ocena prawna

Oskarżony stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1a k.k.

Przestępstwo z art. 209 § 1a k.k. popełnia ten, kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, a przy tym sprawca naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Przedmiotem ochrony tego przepisu jest m.in. ochrona praw osób uprawnionych do alimentacji, w celu zapewnienia im podstawowych potrzeb życiowych.

Dla wyczerpania znamion czynu zabronionego z art. 209 § 1a k.k. sprawca musi uchylać się od łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej, co oznacza, iż mając obiektywną możliwość wykonania obowiązku nie czyni tego ze złej woli.

Sąd stwierdził, że w zachowaniu oskarżonego brak było negatywnego nastawienia do ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie syna, co jest niezbędne dla przypisania znamion czynu zabronionego z art. 209 § 1a k.k. Z przeprowadzonych dowodów wynikało, że oskarżony nie łożył na utrzymanie syna przez okres, który nie przekroczył 3 miesięcy. W tym czasie jego dochody wynosiły zaledwie kilkaset złotych miesięcznie, a ponosił również koszty związane

ze swoim utrzymaniem. Gdy oskarżony uzyskał dodatkowe środki finansowe wpłacił 1000 zł na poczet alimentów, a następnie płacił co miesiąc po 300 zł. Przedłożone przez oskarżonego dowody z dokumentów potwierdzały, że choć w niepełnej wysokości, to jednak regularnie płacił alimenty. Okoliczności te wskazywały w ocenie Sądu na to, że pomimo, iż oskarżony nie regulował alimentów w pełnej wysokości, to brak było w jego zachowaniu złej woli co do wywiązania się z tego świadczenia. Sam fakt niepłacenia alimentów w pełnej wysokości, jak również powstanie co najmniej trzymiesięcznej zaległości, nie jest tożsamy z popełnieniem czynu zabronionego z art. 209 § 1a k.k., jeżeli nie wykazano by oskarżony ze złej woli uchylał się od obowiązku.

Skoro oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion strony podmiotowej czynu zabronionego z art. 209 § 1a k.k., zachodziła negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. W tej sytuacji zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k. Sąd wydał wyrok uniewinniający.

Na podstawie przepisu art. 632 pkt 2 k.p.k., wobec uniewinnienia oskarżonego kosztami procesu obciążono Skarb Państwa.